

Bauer Ferenc (1919–2003) – mezőgazdasági mérnök, növénynemesítő, a Duna-Tisza közti homokkutatás egyik jeles képviselője

1919-ben Békés megyében, Eleken született, de a család az édesapa munkája miatt Medgyesegyházára került, mivel a családfő gazdaságvezető volt.

Középiskolai éveit Békéscsabán, egy mezőgazdasági szakközépiskolában töltötte, ahol 1937-ben érettségizett, miközben a kunágotai uradalomban segédtisztként is dolgozott. A Bauer családot sem kerülték el a második világháborúra jellemző tragédiák sorozatai, hiszen őt magát besorozták, 1944-ben súlyosan megsebesült, amerikai hadifogságba, majd hadikórházba került, ahonnan 75%-os hadirokkantként tért haza édesanyjához, aki halottnak hitte őt. Nővérei 1946-ban

térhettek csak haza a Szovjetunióból: valószínűleg német nemzetiségüként hurcolhatták el őket kényszermunkára, málenkij robotra, amit sok ezer sorstársukkal szemben szerencsésen túléltek.

Még 1945 előtt jelentkezett a Magyar Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karára, ahol 1946-ban Debrecenben mezőgazdasági mérnöki diplomát szerzett. Egy évvel később egy felsőfokú tanfolyamot is elvégzett Mosonmagyaróváron, így a növénynemesítő oklevelet is megkapta.

1947–1950 között a bányászati és a kőszállási Állami Növénynemesítő Telep munkatársa volt, ahonnan a Kecskeméti Kísérleti Gazdasághoz, majd az egykori kecskeméti Duna-Tisza Közi Mezőgazdasági Kísérleti Intézethez került, ahol különböző beosztásokban egészen 1980-ban bekövetkezett nyugdíjazásáig dolgozott. Az itt eltöltött évtizedek alatt nevéhez fűződik a későbbiekben már Zöldségtermesztési Kutatóintézetként ismert intézmény Növénytermesztési Osztályának a megszervezése, amelynek később vezetője is volt.

1961-ben a *"Kecskeméti seprőcirok" fajta nemesítése* című dolgozatával egyetemi doktori, 1979-ben pedig a *Növénytermesztés és tápanyaggazdálkodás Duna-Tisza közti homoktalajon* című értekezésével a mezőgazdasági tudományok doktora címet szerezte meg. Kutatásai két területre terjedtek ki. Egyfelől a homoki szántóföldi növények nemesítésével foglalkozott: például előállította a kecskeméti seprőcirok, az édes szudáni cirokfű, a kétéves, fehérvirágú somkóró és egy heterózis rozs fajtáját is. Másfelől érdeklődése a homoki növénytermesztés és tápanyaggazdálkodás területére is irányult, ami a gyenge termőképességű talajviszonyok miatt is érdekes kihívásnak bizonyult. Kutatásainak eredményeit közel 50 dolgozatban, könyvrészletben és körülbelül ugyanennyi cikkben osztotta meg. Többek között publikált az *Agrártudományi Közlemények*, a *Gazdálkodás*, a *Kísérletügyi Közlemények*, a *Magyar Mezőgazdaság* és a *Növénytermelés* folyóiratokban is. A Kertészeti Egyetem Kecskeméti Főiskolai Karán és annak jogelődjén eltöltött óraadói munkája mellett tagja volt többek között az MTA Agrártudományok Osztálya Növénytermesztési Szakbizottságának, a Magyar

Növénynemesítők Egyesületének, a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének is.

2003-ban Kecskeméten hunyt el.

Forrás: Cserni Imre: Bauer Ferenc (1919–2003) In: Növénytermesztés 2003. 5.

Kép forrása: internet

Főbb munkái:

Bauer Ferenc: A "kecskeméti seprőcirok" fajta nemesítése. Bp., 1960.¹

Bauer Ferenc: Adatok a heterózis kihasználásához rozsnál. Kecskemét, 1964.¹

Bauer Ferenc–Bócsa Iván [et al.]: Egy- és kétéves pillangósvirágú szálas-takarmány-növények termesztése. Bp., 1967.¹

Bauer Ferenc: Növénytermesztés és tápanyaggazdálkodás Duna-Tisza közti homoktalajon. 1976.¹

Bauer Ferenc: Szabadföldi spárgatermesztés. Alaptechnológia. 1983.¹